

PADOMJU KULDĪGA

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas organs

IZNĀK TRIS REIZES NEDEĻĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventspils ielā 19
Tālrinis 105
Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

№ 62 (1951)

Svētdien, 1957. g. 26. maijā

13. gads

Izveidosim skaistas sadzīves tradīcijas

Padomju ļaudis dzīvo bagātu un daudzveidīgu dzīvi. Tās galveno saturu dod darbs, mācības, sabiedriskie pienākumi. Taču padomju cilvēks ne tikai strādā, viņš arī mīl un priecājas. Katram ir sava personīgā dzīve, ir ģimene, draugi, ir tājā savi lieli un mazi notikumi, ir šajā dzīvē savas tradīcijas, svētki, parašas.

Piemēram, no paaudžu paaudzēm pastāv tradīcija — līksmi un svinīgi atzīmēt jaunas ģimenes nodibināšanu. Tomēr jāsaprot, ka šī vecvecā tradīcija nav visai izveidota. Tās vecās formas, kas saistītas ar reliģiskām ceremonijām baznīcā, ir savu laiku pārdzīvojušas, novecojušas un lielā daļā padomju cilvēku no tām atteikušies. Tā vietā liekamas jaunas formas.

Dzīvē sākusī ieviesties visai skaista tradīcija, kad jauno ļaužu kāzas svin visvairāk darba vietu kolektīvā, kā to darīja pilsētas rūpniecības kombinātos, zvejnieku, kultūras darbinieku un citi kolektīvi, rīkojot kāzas saviem pirmrindniekiem un aktīvistiem. Te ir arod biedrības, ir partijas un komjaunatnes organizācijas un uzņēmuma administrācija aktīvi piedalījās, lai kāzas izvērstos par tiešām līksmām svinībām, lai jaunajam pārim arī materiāli palīdzētu uzsākt jaunu dzīvi. Taču šādas kolektīvi rīkotas kāzas vēl notiek samērā reti.

Jārūnā arī par pašu laulības noslēgšanas ceremoniju. Mūsu pilsētas dzimtsarakstu birojā, kā arī rajona ciemu padomju izpildu komitejās laulību reģistrācija vēl notiek bez kāda svinīguma, bāli un ikdienišķi.

Nepieciešams, lai dzimtsarakstu birojā un ciemu izpildu komitejās būtu iekārtotas glītākas telpas laulību reģistrēšanai. Ieteicams, lai šajā ceremonijā kopā ar jaunlaulājamiem piedalītos arī viņu tuvinieki, darba biedri un draugi ar attiecīgiem apsveikumiem, tā padarot pašu laulību noslēgšanas aktu daudz skaistāku.

Padomju cilvēku, sevišķi jauniešu dzīvē arvien vairāk savu vietu ieņem tradīcijas ar svinībām atzīmēt bērna pirmo skolas dienu, skolas beigšanu, uzņemšanu pionieros un komjaunatnē, pases saņemšanu, pilngadības sasniegšanu un tamlīdzīgi. Šādi notikumi, kuri cilvēkam ir tikai reizi mūžā, nedrīkst

paiet ikdienišķi un pelēcīgi. Taču arī šī ziņā vēl daudz ko var vēlēt. Piemēram, bērna uzņemšana pionieros vai komjaunatnē reti kad tiek ar svinībām atzīmēta ģimenē. Arī komjauniešu sanāksmēs, darba vietās un skolās, kur uzņem jaunos biedrus, ne vienmēr notiek skaisti un svinīgi. Dažkārt mēdz būt, ka jauniešiem, kas ilgi šai dienai gatavojušies, visu lielā notikuma noskaņā izjauc nepiedienīgi jautājumi, kas atgādina sava veida eksamināciju. Protams, komjauniešiem jāzina, kādu cilvēku viņi uzņem savā vidū un kā jaunais biedrs sagatavots, taču jautājumiem arvien jābūt taktiskiem.

Nedrīkst izpalikt zināms svinīgums pie biedra kartes izsniegšanas, nedrīkst izpalikt biedru apsveikumi un šī gadījuma atzīmēšana komjaunatnes organizācijā. Bet to vislabāk izdarīt, sarīkojot jaunajiem biedriem veltītus komjauniešu-jauniešu sarīkojumus.

Pilsētas un rajona skolās katru pavasari, mācību gadu noslēdzot, notiek svinīgi izlaiduma akti, ar skolas beigšanas apliecību izsniegšanu, svētku mielastu, dziesmām, dejām. Šī skaistā paraša ir dziļi iesakņojusies un kļuvusi par īstu padomju jaunatnes dzīves tradīciju. Bet šo notikumu derētu atzīmēt arī ar nelielām svinībām jauniešu ģimenē. Tāpat arī pilngadības sasniegšanu un jaunas pases saņemšanu. Pēdējo vēl reti atzīmē arī darba vietās un skolās. Bet ne maz lielas pūles neprāsu milicijas darbiniekiem jaunās pases izsniegt svinīgi šim notikumam veltītos vakaros skolās un darba vietās.

Seit arī meklējami cēloņi tam, ka viena jaunatnes daļa savu „ieiešanu pieaugušu cilvēka kārtā” atzīmē ar reliģisku rituālu — iesvētīšanos. Lielākā daļa no viņiem to dara vienīgi baltās kleitas, jaunā uzvalka un šim notikumam veltītu godību dēļ.

Veidojot un ieviešot jaunas tradīcijas, tādas, kas padara mūsu dzīvi vēl skaistāku, iedvesmo padomju ļaudis darbam, sagādā skaistus pārdzīvojumus un atpūtas brīžus, daudz ātrāk izskaidisim tās ierašas, kas savu laiku jau pārdzīvojušas.

(Laikraksta „Brīvā Venta” ievadraksts)

Par tiem, kas iet lauku darbu pirmajās rindās...

Kartupeļu stādīšanā vislabāk veicies kolchoziem „Proletarietis”, „Komunisma ceļš”, „Sarkanā zvaigzne”, „Padomju Latvija” (priekšsēdētāji bb. Leimanis, Štūls, Lieknis, Zariņš), kur šis darbs jau pabeigts.

Kukuruzas un citu skābarības kulturu sēju labi organizē kolchozos „Komunisma ceļš”, „Boļševiks”, „Spars”. Visvairāk kukuruzas — 11 ha un pārējās skābarības kultūras — 30 ha iesēts kolchozā „Komunisma ceļš” (priekšsēdētājs b. Štūls).

Cukurbiešu sējumu apkopšanu uzsākuši kolchozi „Padomju Latvija”, „Venta”, „Sarkanā zvaigzne”, „Brīvais ceļš”. **Bet kā Jūsu kolchozā?**

... un tiem, kas atpaliek

Kartupeļu stādīšanā atpaliek kolchozi „Grauds”, „Aktīvis”, „Kurzeme”, „Socialisma ceļš”, kur nav apstādīti pat puse no plānotās platības.

Ar kukuruzas un citu skābarības kulturu sēju vilcinājas kolchozi „Uzvaras karogs”, „Sarkanais karogs”, „Kurzeme”, „Kopdarbība”, „Brīvība”.

Kartupeļi apstādīti kvadratlīdzdās

Kolchozā „Komunars”, kā mēslu komposta mēslojums. Darbs tādēļ labi veicās, ka no dienas dienā centīgi strādāja visi laukopji un palīgā viņiem nāca arī lopkopji, kā slaucējas Sprugevica, Būda un citas.

A. Šlājs

LIELĀ BALVA

Ik diena Latvijas PSR Kultūras ministrijas izdevniecību, poligrāfiskās rūpniecības un grāmatu tirdzniecības galvenās pārvaldes 30. tipogrāfijā, kas atrodas Kuldīgā, paiet spraigā darbā. Saliktuvē burtliči saliek dažādu manu-skriptus, bet iespīestuves ceļā mēs varam iepazīties ne tikai ar glietiem vienkrāsainiem iespīestumiem, bet arī ar daudzkrāsainiem drukas darbiem. Daudz intere-santa redzam sietuvē. Lūk, Kazdangas lauksaimniecības tehnikumam sagatavots nosūtīšanai vairāku simtu eksemplāru metienā paziņojums par jaunu audzēkņu uzņemšanu, Rīgas rūp-nīcai „Darba spars” nosūtītas vairāku desmit tūkstoš eksem-plāru krāsainos vā-kos iesietās petrole-jas pavadā „Rīga” lletosanas instrukcijas un daudz citu pasūtī-jumu.

Kā pastāsta tipogra-fijas grāmatvede b. Vēze, tad pašreiz ti-pogrāfija veic iespied-darbus vairāk nekā 50 mūsu republikas uzņēmumiem un ie-stādēm. Vēsts par to, ka 1957. gada pirmajā ceturksnī par gūta-jiem sasniegumiem starp republikas poli-grafisko rūpniecību uzņēmumiem socialis-tiskajā sacensībā 30. tipogrāfijā piešķirta I naudas premija un Latvijas PSR Kultū-ras ministrijas un Lat-vijas PSR Kultūras darbinieku arodbied-rības ceļojošais Sar-kanais karogs, ieprie-cināja visu kolektīvu. 23. maijs šā uzņēmu-ma ļaudīm bija ne-parasts. Īsi pēc pulk-sten 3 dienā viņi pul-cējās tipogrāfijas kan-torī. Viņu vidū bija arī Latvijas PSR Kul-tūras ministrijas iz-devniecību, poligra-fiskās rūpniecības un grāmatu tirdzniecības galvenās pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Ērenšteins un Lat-vijas PSR Kultūras darbinieku arodbied-

ribas republikaniskās komitejas priekšsēdētājs b. Jansons.

Sapulci atklāja vie-tējās komitejas priekš-sēdētājs un deva vār-du b. Ērenšteinam, kurš, apsveicot tipo-grāfijas strādniekus, teica:

— Ša gada pirma-jā ceturksnī jūsu ko-lektīvs guvis izeilus panākumus. Koppro-dukcijā pirmā ceturk-šņa plānu jūs esat iz-pildījuši par 125,1 proc., preču ražošanas plānu — par 124 proc. un laikrakstu izdoša-nas plānu — par 113 proc. Izstrādes plānu uz vienu strādājošo esat izpildījuši par 118,5 proc. Labus pa-nākumus esat guvuši arī ražotās produkcijas pašizmaksas paze-mināšanā un virsplā-na peļņas uzkrāšanā.

Savas runas nobei-gumā b. Ērenšteins ti-pogrāfijas kolektīvam novēlēja arī turpmāk strādāt ar tādu pat centību.

Tad vārdu ņēma b. Jansons. Viņš, no-dodot ceļojošo Sarka-

no karogu labākajam burtlicim komjaunie-tim Arvidam Vērenie-kam, sirsnīgi apsvei-ca tipogrāfijas kolek-tīvu un novēlēja strā-dāt tā, lai arī turp-mākajos ceturkšņos karogs atrastos kul-dīdznieku rokās.

Atbildot uz lielo ap-balvojumu b. Vēre-nieks sirsnīgi pateicās un piebilda, ka tipogra-fijas kolektīvs strādās ar vēl lielāku enerģi-ju, lai ceļojošo Sar-kanā karogu paturē-tu arī turpmāk. Vēl viņš pastāstīja, ka ap-rija mēneša plānu ko-lektīvs izpildījis pirms termiņa, bet labākie ļaudis, kā iespiedē-ji Boleslavs Lempis un Visvaldis Šlakor-cinš ar pieliecījam Emi-liju Vasilevsku un Vin-centu Zalkovsku mē-neša plānu izpildīja par vairāk nekā 200 proc. Vairāk nekā pus-otrās reizes savas mē-neša izstrādes nor-mas ir izpildījušas arī salicējas bb. Šustere, Sprince un citi.

A. Sūniņš

Pārskats

par piena izslaukumiem
rajona kolchozos uz 1957. g.
20. maiju

Kolchozs	legats piens no 1. jūn. 1957. g. līdz 20. V. 1957. g. (kg)	legats piens no 1. jūn. 1957. g. līdz 20. V. 1957. g. (kg)
Raiga v. n.	680	7,8
Lisenko v. n.	614	7,8
„Imanta”	602	7,6
„Uzvara”	599	5,8
„Venta”	567	4,6
Kārja Marksa v. n.	551	5,8
„Traktorists”	493	7,3
„Komunars”	481	7,1
„Latvijas strālnieks”	459	4,2
„Jaunā gvarde”	430	6,7
„Socialisma ceļš”	419	6,9
„Grauds”	419	4,1
„Brīvība”	403	4,7
„Cīga”	384	5,9
„Sarkanais karogs”	384	4,9
„Spars”	377	4,7
Zdanova v. n.	365	5,2
„Sarkanā zvaigzne”	359	5,9
„Uzvaras karogs”	356	3,7
„Komunisma ceļš”	351	6,2
Molotova v. n.	347	4,5
„Brīvais ceļš”	346	5,9
Micurina v. n.	343	5,8
„Kurzeme”	341	3,8
„Kopdarbība”	317	3,5
„Leņina ceļš”	311	6,3
Leņina v. n.	299	5,2
„Aktīvis”	293	5,9
„Boļševiks”	279	5,5
„Padomju Latvija”	270	4,1
„Abava”	262	4,5
„Proletarietis”	190	3,5

LIELĀ OKTOBRA 40. GADADIENU SAGAITOT

Uzņemtas saistības pildot

Ieslēdzoties socialistiskajā sacensībā ar Igaunijas „Tartu” mežrūpniecības kolektīvu par godu Lielās Oktobra socialistiskās revolūcijas 40. gadadienai, Kuldīgas MRS uzņēmas paaugstinātas saistības. Līdz 20. decembrim apņēmas izpildīt kokmateriālu izvešanas gada plānu, dodot virs uzdevuma 3000 kbm koksnes. Saistības paredzēta uz katru strādnieku gada izstrāde 400 kbm koksnes, rēķinot izvešanas fazē, pazemināt produkcijas pašizmaksu par 2 proc., pievest pie celmiem ar katru sarakstā esošo traktoru 5800 kbm kokmateriālu.

Tagad, kad apritējuši turpat 5 mēneši šajā gadā, redzami pirmie panākumi. Piecu mēnešu plāns koksnes izvešanā jau pārsniegts par 2000 kbm. Pārbaudot pirmā ceturksņa sacensības rezultātus, izrādījās, ka arī kaimiņi nav slikti strādājuši, par 2,4 procentiem pat aizsteigušies kuldīdzniekiem priekšā, izpildot gada uzdevumu par 105,5 procentiem.

Pirmajā ceturksnī teicamus panākumus guvuši vesela rinda MRS strādnieku. Labākā republikas strādnieka nosaukumu savās profesijās ieguvuši elektriskā zāģa motorists Feliks Malinovskis, vidēji uzdevumu veicot par 138,1 proc., traktorists Eduards Melgalvis — par 134,6 proc., celtna vadītājs Ernests Stepanovs — par 137,7 proc., Hermanis Zvejnieks — 154,8 proc. un Pēteris Kalējs — par 145,7 proc. Bez tam labi strādājuši šoferi bb. Freimanis, Rūdolfs, Goreļņikovs, kuri izpildījuši pirmā ceturksņa uzdevumu par 127—150 procentiem. Savā starpā sacenšas arī meža iecirkņi un meža punkti. Par labu darbu pirmajā ceturksnī Kuldīgas mežu punktā izteica pateicību.

MRS daudz veic strādnieku darba atvieglošanai, pārkārtošanai. Pilnīgi ieviesti zaru grieztāji, pie tam ar jaunajiem dīzeļtraktoriem trālē ne-

atzarotus kokus, bet atzaro tos tieši lejassgala krautuvēs. Līdz ar to katrā cīsmā samazinājies strādnieku skaits no 20 uz 13 cilvēkiem. Ar panākumiem ievieš darba apmaksu pēc kompleksām normām. Pēc šādām apmaksas normām meža meistara b. Jansona kompleksā brigade strādā kopš februāra otrās puses. Tagad tāpat strādā arī vēl divas brigades. Šāda kārtība palielināja brigades interesi tehnikas pilnīgākā izmantošanā, palielinot strādnieku darba ražību un izpeļu. Piemēram, aprīļa otrajā pusē Jansona brigade uzdevumu veica par 182 proc. un vidējā strādnieka alga pusmēnesī bija no 600—800 rubļiem.

Tāpat sekmīgi ievieš benzīna motorzāģus „Družba”, ar to atbrīvojot elektrostacijas cīsmā un samazinot darba pašizmaksu. Mechanizē darbu arī lejassgala krautuvēs. Nesen sāka pielietot iekraušanas mehānismu DSP vagonu iekraušanai. Uzavā izmanto iekraušanai vinču. Pēc agrākā papēmiņa divi cilvēki dienā izkrāva ap 50 kbm koksnes, bet ar vinču viens pats maiņā var izkraut līdz 300 kbm materiāla. Vinča reizē dod arī strāvu stumbru sagarināšanai.

Kuldīgas MRS apgādā ar jaunu tehniku. Jau saņemtas 5 ZIS-151 automašīnas, 12 TDT-40 traktori, 2 traktori DT-54, buldozers S-80, autobuss.

Strādniekiem uzbūvētas divas 4-dzīvokļu mājas, bet trešo tuvākajā laikā pabeigs. Šogad vēl sāks būvēt divas dzīvojamās mājas.

Sagaidīt lielo svētku dienu gatavojas arī MRS mākslinieciskās pašdarbības kolektīvs, kurš mācās senās revolucionāru dziesmas un lugu. Oktobra svētku atzīmēšanā pieaicinās arī pilsoņu kara dalībniekus, revolucionārus.

R. Rītums

CIEMA PADOME DARBĀ

Krāslavas rajona Veigūļu ciema padome apvieno divus lauksaimniecības arteļus — „Jasnaja poļana” un Raiņa vārdā nosauktu. Šā gada 10. martā šo kolchozu laudis vienprātīgi nobalsoja par komunistu un bezpartejisko bloka kandidātiem.

Pēc vēlēšanām notika jaunās ciema padomes pirmā sesija, kurā nodibināja pastāvīgās komisijas un ievēlēja ciema padomes izpildkomiteju, par kuras priekšsēdētāju deputāti no jauna ievēlēja Vladislavu Kozindu, kam liela pieredze padomju darbā. Pēc tam sesijā apsprieda jautājumu par kolchozu gatavošanos pavasara sējai. Tika izteikta asa kritika. Deputāti norādīja, ka Raiņa vārdā nosauktajā kolchozā slikti sagatavo sēklu, lēni remontē lauksaimniecības inventāru. Kolchoza valde ievēroja de-

putātu norādījumus un trūkumus novērsa.

Ciema padomes izpildkomiteja darba gaitā noklausījās un apsprieda ciema bibliotekares pārskatu par darbu ar lasītājiem. Jautājumu bija sagatavojusi kultūras un izglītības komisija, ko vada komjauniete Marija Bukovska. Deputāti norādīja, ka bibliotēka pēdējā laikā savu darbu uzlabojusi, sākusī aktīvāk ieteikt grāmatas. Tomēr visas iespējas vēl nebūt nav izmantotas. Bibliotēkas vadītāji uzdeva biežāk rīkot lasītāju konferences, pastiprināt lauksaimniecības literatūras propagandu. Ciema padome nolēma piešķirt papildu līdzekļus grāmatu fonda palielināšanai, kā arī izremontēt bibliotēkas telpas. Lēmumi nav palikuši tikai uz papīra. Bibliotēkas plauktos parādījušās daudz jaunu grāmatu, kuru vidū ie-

RAJONA SKOLĀS

Jaunāko klašu audzēkņisaņemliecības

Kuldīgas otrajā septiņgadīgajā skolā 24. maijā jau no pašā rīta valdīja neparasta rosme. Saposušies savās svētku drēbēs, skolas 1., 2. un 3. klašu audzēkņi nepacietīgi gaidīja, kad pulkstenis būs 11. Tad sāksies viņu svētki — liecību izsniegšana par klases beigšanu, teicamnieku un to audzēkņu apbalvošana, kas visā gadā nav kavējuši nevienu mācību stundu, uzņemšana pionieru organizācijā, priekšnesumi.

Kad svinīgais brīdis ir klāt, mācību daļas vadītāja b. Sauka apsveic skolēnus par sekmīgu klases beigšanu, novēl vasaras brīvlaikā labi atpūties un uzkrāt spēkus jaunajam mācību gadam.

Liecības par 1., 2. un 3. klases pabeigšanu saņem 102 skolēni. 2.-b klasē, kur audzinātāja ir b. Laule, no 27 skolēniem nav neviena nesekmīga — visi 27 saņem klases beigšanas liecības. Pirmajā klasē teicamnieki ir Māriete Matute un Andris Āķitis, otrā — Dzintara Eikina un Vilnis Markus, bet trešajā — Ināra Stūre. Teicamnieki, kā arī tie, kas visā gadā nav kavējuši nevienu mācību stundu, kā A. Āķitis, M. Strēlniece, A. Gremzdīpa, I. Filipa, H. Priedoliņš saņem skaistas balvas.

Priekšnesumus — dziesmas, deklamācijas, dramatizējumus sniedz paši jaunāko klašu audzēkņi.

A. Sūna

Aiziet vasaras atpūtā

Ar pavasara ziediem rotātajā pilsētā pirmās septiņgadīgās skolas zālē 24. maijā notika svinīgs akts. Skolas direktore b. Paīča apsveica 1., 2. un 3. klases skolēnus, kuri saņēma klases beigšanas liecības un novēlēja viņiem labu atpūtu vasaras brīvlaikā. Uz tālākajām klasēm pavisam pārcēla 111 skolēnus, no kuriem 12 bija teicamnieki. Pirmajā klasē teicamnieku bija

visvairāk — pieci — Aija Dzirkale, Biruta Lunecka, Vineta Vasere, Viļa Vilce un Māra Rieta. Otrajā klasē bija četri teicamnieki, bet trešajā — trīs.

Teicamnieki saņēma skolas Goda rakstus, bet vecāku komitejas locekļi viņiem pasniedza skaistus ziedus. Veltes saņēma arī Rita Pizika un Dzidra Ēre, kas visā mācību gadā nebija kavējušas nevienu dienu.

F. Cērpiņš

Skaista tradīcija

Kabiles vidusskolā izveidojusies skaista tradīcija — jau 10 gadus pēc kārtas katru pavasari, kad nokārtoti pēdējie eksameni, skola sarīko skaistajā Kabiles parkā bērnu svētkus. Šogad bērnu svētki paredzēti jūnijā pirmajā pusē.

Tradicionālajiem bērnu svētkiem skolas kolektīvs gatavojas ļoti rūpīgi. Par cik bērnu svētki notiks brīvā dabā, sniegs tikai masu priekšnesumus. Skolotājas b. Jankovskas vadībā ap 60 dejotāju iestudē tautiskās dejas, kā „Jaut-

rais pāris”, „Kamoliņš”, „Sikais dancis”, „Ritenītis” un citas.

Bērnu svētkiem programmu skolotāja b. Dravnieka vadībā iestudē arī trīs skolas kori, meiteņu ansamblis un orķestris, kas noorganizējies pēdējā mācību pusgadā.

Masu vingrojumus sniegs skolas fizikulas kolektīvi skolotāja b. Žagata vadībā. Bērnu svētku programmas sagatavošanā piedalās ap 80 procentu no visiem skolas audzēkņiem.

V. Zile

vērojama vieta ir latviešu rakstnieku darbiem. Sarīkota viena lasītāju konference, un otru pašlaik gatavo. Līdzās bibliotēkai iekārtota lasītava.

Salīdzinot ar pagājušo gadu, aktīvāk darbojas pastāvīgā lauksaimniecības komisija, kuras priekšsēdētājs ir kolchoza „Jasnaja poļana” agronomis Uldis Gēriņš. Komisijas locekļi negaida, iekams ciema padomes izpildkomiteja ierosina kādu jautājumu. Viņi paši parāda ierošmi. Kad kādā no Raiņa vārdā nosauktā lauksaimniecības arteļa brigādēm gribēja sēt nekodinātu sēklu, lauksaimniecības komisija laikus iejaucās un šo agrotehnikas pārkāpumu novērsa.

Karstajās pavasara sējas darba dienās ciema izpildkomitejas priekšsēdētājs V. Kozinda lielāko tiesu darba cēliena pavadā laukpobības brigādēs, pie mehanizatoriem, ganībās un aplokos. Priekšsēdētājs ik dienas satiekas ar

ciema padomes deputātiem, uzmanīgi uzklausa viņu padomus. Nesen viņam kolchoza „Jasnaja poļana” lopkopis ciema padomes deputāts Vikentijs Truns pastāstīja, ka kolchoza valde negrib piešķirt dažus hektarus rudzu zāļajam konveijeram. Tai pašā dienā V. Kozinda devās pie kolchoza priekšsēdētāja un pārliecināja viņu, ka zālbarība lopiem nepieciešama, jo dabiskās zāles nepietiek.

Pavasara lauku darba laikā katrs deputāts seko brigādes vai posma darbam. Ciema padomes priekšsēdētājs vada deputātu darbību, iesaka, kas jādara, lai sekmīgi pabeigtu pavasara sēju. Viņš sevišķi uzmanību veltī tiem biedriem, kas par ciema padomes deputātiem ievēlēti pirmo reizi.

Bet tas tikai darbas sākums. Ciema padomes deputātiem vēl daudz jāstrādā, lai tālāk celtu lauksaimniecības arteļu ekonomiku un kolhoznieku materiālo labklājību.

J. Zaķis

MUMS RAKSTA

Nevar iegādāties kabatas nažus

Gribēju iegādāties jaunu kabatas nazi. Iegāju Kuldīgā saimniecības preču veikalā № 1 un lūdzu man parādīt parasto kabatas nazi — ar diviem asmeņiem un korķu izvelkamo. Taču pārdevēja man pateica, ka tādi nazi sen veikalā neesot bijuši. To vietā viņa man piedāvāja, kā saka, citu marku — uz galda parādījās gandrīz trīs nažu resnumā instruments. Uzzināju arī tūlīt tā labās īpašības — ar to varot griezt kā ar šķērēm, šūt kā ar adatu, vilēt nagus, uzdurt zivis un tā tālāk. Bet kad noprasīju pēc cenas, ieplētu acis — šis instruments maksā deviņdesmit vienu rubli. Kad prasīju, vai tiešām nav lētāku kabatas nažu, pārdevēja man piedāvāja tādu par piecdesmit septiņiem rubļiem. Tā arī paliku bez kabatas naža, jo lētāki kabatas nazi, kā apliecināja pārdevēja, veikalā neesot jau kopš pērnā gada.

K. Rudums

TASS ziņo

Kazachija izpildījusi graudaugu sējas plānu

Kazachijas lauku darbaļaudis izpildījuši vasaras labību sējas plānu īsos termiņos — 7 darba dienās. Republikas kolchozi un padomju saimniecības ar graudaugiem apsējuši 20,786 tūkstošus hektāru. Tai skaitā ar kviešiem apsēti 18,157 tūkstoši hektāru. Pavisam ar vasarāju Kazachijā apsēts 22,514,800 hektāru.

Zemā augšnes temperatūra nedaudz aizkavēja kukurūzas sēju. Ar šo kultūru jau apsēts 331 tūkstošus hektāru.

Kazachijas kolchozi un padomju saimniecības turpina sēt graudaugus un pākšaugus virs plāna.

Kazachijā aparts vēl pus miliona hektāru neskartās zemes

Kazachijas PSR kolchozi un padomju saimniecības jo-
projām apgūst neskartās zemes un vecāines. 20 miljoniem hektāru jauno zemju, kas apgūts, sākot ar 1954. gadu, šogad pievienoja vēl 500 tūkstošus hektāru.

Neskarto zemju aršana turpinās. Republikas lauku darbaļaudis paredzējuši šogad apgūt ne mazāk par miljonu hektāru jaunu neskarto zemju un vecaiņu.

Mūsu zemes kolchozi izpildījuši cukurbiešu sējas plānu

Mūsu zemes kolchozi sekmīgi veikuši cukurbiešu sēju. Līdz 20. maijam plāns izpildīts par 100,8 proc. Sējumi labi uzdīguši.

Kolchozi paredz šogad novākt ne mazāk par 350 miljoniem centneru cukurbiešu.

Literārā lappuse

Laikraksta „PADOMJU KULDĪGA” jauno autoru apvienības biedru darbi

V. GRIMMA

Kārtīgā kaimiņiene

S T Ā S T S

Pelēkajā mājā pie pašas tramvaja pietātnes bij mainījušies daudzi ierīki. Tikai kāda veca pensionāre te dzīvoja gadu no gada. Visā apkārtnē viņu pazina, un mājas ļaudis to citādi nesauca kā vārda — par Liziņu: varbūt viņas mazā auguma dēļ, varbūt tāpēc, ka Liziņa bij ļoti kustīga, valodīga un pats galvenais — izpalīdzīga.

Bet katram ir arī sava vājība, pat vājības. Vecajai pensionārei tāda bij zinārkāba un pastiprināta cenšanās iegūt to cilvēku laboelību, kuras viņa uzskatīja par kārtīgiem, „smalkiem” (bet pēdējo nebija sevišķi daudz).

Pārstājot tamborēt un piepiedus krunkoto pieri pie loga stikla, Liziņa pašreiz uzmanīgi vēroja, kā jaunie iemītnieki izceļ no vezuma atvestās mantas. „Tūlī redzams — kārtīgi cilvēki, viss tik pamatīgi sapakots, salikts, sasiets,” nopriecājas vecā irniece: „Nav vis kā vienam otram — ne lāga mēbeļu, ne virves, ko vezumu sasieta... Arī bērns uzpučēts.”

Tā pa logu vien nebija nekāda skatīšanās. Liziņas kājas gan neskaitījās nekādas jaunās, bet tik svarīgā brīdī jau varēja tos dažus soļus pa gaiteni palet, un pagulms klāt, bet tur — viss kā uz delnas.

Pieredzējušas, vērtīgas acis nebija maldījušas — abruceji tiešām tikās kārtīgi, smalki ļaudis. Tūlī apsvēcinājās, bet vēlāk, kad mantas sanesā dzīvoklī, ilgi jo ilgi tirīja ceļaputekus: dauzīja, purināja un slaucīja.

Jau pirmo sestdienu jaunā irniece mazgāja veļu. Liziņa nevarēja nemaz sagaidīt, kad sāksies žaudēšana. Tad tikai isti vēl redzētu, kas par cilvēkiem: no kāda audekla šiti palagi, kā apvīti, cik tīri izmazgāti, vai nav nopliuši. Tā no vienas jau katrs varēja izlikties kārtīgs un smalks, bet šāda apskate gūtā rezultāti nemaldināja.

Tikko kaimiņiene un meitene uzķapa ar izmazgāto veļu uz bēniņiem, tā Liziņa arī „atcerējās”, ka vēl no pagājušās mazgāšanas palikusi izkārtā raibā flaneja blāze, kas tik ātri nežūva, un augša bij.

Jaunā irniece, teraudzījusi Liziņu, jautāja: „Vai tā jāsu ankla, kas te izvilka veļas žaudēšanai, kaimiņien?”

Tik kārtīga cilvēka nūdien vecā irniece šajās mājās nebija pieredzējusi. Kur tas laiks, kad viņa sasita spārēs naglas un izvilka pa bēniņiem garo auklu krustam šķersam. Cik šī aukla nebija veļas gabalu pieredzējusi. Ierīki bij nākuši un gājuši, mazgājuši un žaudējuši, bet neviens nepavaičāja, kam šī aukla pieder, kas ir tas labais un gādīgais cilvēks, kurš priecājas, ka var kaimiņiem izpalīdzēt ar tādu skaistu auklu. Neviensam pat nienāca prātā pajautāt, vai atjauts auklu izmantot. Visi to laikam jau uzskatīja par piederīgu mājai, tāpat kā smagās spares, garenā lodziņu jumtā vai kā smilšu kastī, kādas atradās katrā mājā, uz katriem bēniņiem. Dzirdot jaunās irnieces vaicājumu, Liziņa jutās pat glaimota, ka vienreiz atradies cilvēks, kas prot saredzēt otra labirdību, prot to cienīt. „Smalki ļaudis tagad dzīvo man kaimiņos”, nodomāja vēlreiz Liziņa.

Bet kaimiņienes „smalkums” sniedzās vēl tālāk, kā vecā ir-

niece to paredzēja, jo, sagēmusi par auklas piederību apstiprināšanu atbildi, viņa pievērsās savai meitenei: „Mirdzīt, noraisīsim tās svešās tantes auklas”, un, par Liziņu vairs neliekoties ne zintis, sāka it nikni raustīt mezglu, kas nebija atrāisījis jau vairākus gadus.

Citādi valodīgā Liziņa tagad netelca ne vārda. Vecajā sirdī iezagās kā rūgtums, kā ignums: „Kas nu mums bērns par palīdzētāju kas, tik ir kā tā skaļa izrunāšanās, lai dzird, ka šai pašai striķis...”

Pensionāre tādu britiņu pastāvēja, tad, pošu galveno nāciena iemesla aizmirsdama, kāpa lejā. Augšā palika neredzētas lietas, krāsainās monogramas uz baltajiem palagiem, brāderētās spilvendrānas un vis-smalkākie krekli.

Nez kādēļ labā Liziņa no šīs reizes it kā sliktu vien redzēja jaunajā kaimiņienē: te viņai likās, ka tā pārāk izgrezno un izlūtiņa savu meitu, te klusībā nosauca viņu par lepmu un iedomīgu, te nodomāja, ka, ja pati būtu jaunāka, tad nu gan pa māju vien nedzīvotu un negaidītu, lai vīrs visu nopelna... Liziņa savā kaimiņienē saskatīja te tādu, te citādu vainu, bet neatrada nekāda iemesla, lai izsvīrotu viņa no to ļaužu skaita, kuras bija pieradusi uzskatīt par kārtīgiem un smalkiem, un kuru simpātijas arolien centās iemantot. Šāda neskaidriba veco sievieti pavisam nomocīja.

Tad kādu vakaru Liziņa gribeja jau doties pie miera. Vajadzēja vēl iedzert tikai sirds-zāles. Viņa pagēma zāļu pudeļi un cukurdozi, kurā atradās vēl seši balti graudiņi un gandrīz sāka jau skaitīt pilienus, kad atskanēja zvans.

Liziņa jutās pavisam pārsteigta, kad, atverot durvis, ieraudzīja savu smalko kaimiņieni ar meiteni, kas pieklājīgi (kā arvien) teica: „Piedodiet, ka tik vēl. Veikali jau slēgti, bet vīrs piezvanīja, ka šovakar ilgāk pāstrādāšot un pēc tam teradīšoties kopā ar darba biedriem nosvinēt iekārtošanos jaunajā dzīvoklī. Mēs ar Mirdzīti steigā gatavojām kūku, bet labi neapreķinājām, un glazurai pietrūkst drusku cukura. Ja nu jums...”

Vecā sievietē neļāva teikumu ne pabeigt un, pēkšņi aizmirsis mazo starpgadījumu uz bēniņiem, priecājās, ka var cilvēkam izpalīdzēt. Tūlī viņas acis sāka nemierīgi šaudīties apkārt: kur lai tieši dozes saturu? Turpat uz galda gan atradās lapa avīzes, bet šovai smalkajai kaimiņienei Liziņa tik ļoti būtu gribejusi palepoties ar ko labāku. Šķatsapstājās pie gaiši pelēkās loksnes, kas šodien bij atnesta no veikala, lai svētku priekšvakarā izgreztu un izliktu virtuves plauktam. Vecās acis priecīgi iemirdzējās, un jau nākamajā mirklī loksne radās liels robs, tik liels, ka plauktam katrā ziņā nācās atvadīties no izgreznošanās.

Izberot uz pelēkā papīra cukurgraudus un ātri piemētot klāt vēl to, kas pirmā bij atlikts zālēm (vismaz būs par vienu vairāk), Liziņa pašlaik gribeja izvaicāt, cik tad viņam to draugu būšot līdzī un kādu kūku kaimiņiene isti nodomājusi cept, kad smalkā sievietē brīnīgi laipnā balsi iesāka: „Nekas, nepālaties, mēs pagēmam līdzī pašas savu papīru,” un sāka pār-

vietot cukuru uz mirdzoši baltas lapas.

Liziņai sevišķi smalki likās izteikts šis „savu” — taisni ka nodziedāts. Arī kaimiņienes „palīdz” iznāca smalkāks kā citiem: „Rīt desmitos mēs jums atdosim.”

Pensionāre tikai atmeta ar roku, ka kaimiņam jau ar kaimiņu jāsadzīvojas, tādā nieks bijis nebija, bet pēdējos vārdus vairs neviens neklausījis. Kad pēc britiņa viņa pasmēla drusku krāzē ādens, ko pēdērt zālēm, drebošajās rokās tas sītās gandrīz līdz pašam trauciņa malām, un zāles likās rūgtākas kā citiem vakariem.

Tāču Liziņas labsirdība visu uzvarēja. Viņa pat sevi norāja: „Ko gan veca galva kādreiz neizdomā un par kādu nieku tev, cilvēkam, neliek uztraukties. Tāda smalka sieviete un ienāca pie manis, vecenes. Labs un kārtīgs cilvēks — citādi neņem no otra ne mata gala kā tikai uz atdošanu, un rīt pat...”

... Jā, rīt pat pensionāres kaimiņiene devās uz veikalu. Kas gan viss nebija jāpērk: desas, kakao, divi kilogrami smalkais cukurs un... seši graudi cukura. Pārdevēja, šo pēdējo, neparasto mēru dzirdot, gan tā kā pabrīnējās, bet pircēja jau noteiktāk atkārtoja: „Jā, sešus graudus”. Meitene arī nosodoši pavērs pārdevēja un paskaidroja: „Mēs ar mammu vakar no Liziņas pagēmam sešus cukurgraudus, un šodien mēs tos atdosim.”

Kad pārdevēja nolika uz svariem prasīto, pircēja rūpīgi skatījās uz svara rādītāju (vai tikai kārtīgi nosver), kas apstājās tieši iedajās vidā, tad kritiski nopētīja cukurgraudus...

Lai piespiestu rādītājam sakrist ar tuvaiko iedaju, pārdevēja apmainīja vienu no cukurgraudiem ar lielāku, taču pircēja šī maiņa neiepriecināja. „Tad jau labāk dodiet divus mazākus tajā vietā,” viņa izteica savu vēlēšanos un, pietiekusies pie Mirdzītes, vaicāja: „Tie, ko ņēmām no Liziņas, arī nebija tik lieli, vai nē, Mirdzīt?”

Mazā, būdama lepna, ka šajā pieaugušo sarunā tiek uzskatīta par līdzvērtīgu, apstiprināja mātes teikto: „Vienam pat stāris bija nodrupis.” Māte paglaudīja meitenes galvu: „Kāda tu man vēģa,” un labpatika noraudzījās savā auklējumā.

Pārdevējas acu plakstiņi mazliet ietriestējās, tad, nosligstot zemāk, apsedza pelēkajās acīs zobgaltu dzirksti, kuru sievietei un meitenei otru pusē lētes ne vajadzēja pamanīt: brīdī viņa skatījās lielajā cukurmaisā, kurā gulēja simtiem mazu, baltu graudiņu: vajadzēja atrast visplānākos. Drīz vien viņa uzspāz lāpstīgas izcēla divus gandrīz caurspīdīgus cukurgraudus, pacēla tos nedaudz augstāk un tuvak pircējas acīm, kā parasti mēdz piedāvāt preces, un jautāja: „Varbūt šie būs labi?”

Pircēja nopriecājas: „Ļoti pateicos, akurāt tādi būs labi.”

Bet tagad uz svariem atradās septiņi, nevis seši baltie graudiņi... Pirms iesaiņošanas māte pagēma lielāko no visiem graudiem un ielika to meitenes mutē: „Te, bērns, tas septītais”. Tad, pagēmusi kurvi ar pirkumiem, atstāja veikalu, jo bija jau bez piecpadsmit minūtem desmit, bet vai tas vairs būtu kārtīgs cilvēks, kas parādu neatdotu solītajā laikā?

G. AKERMANE

«Vulkana» sirena dzied

Ik rītus dzied sirena skarbā,
Kad mosties tā Kuldīgu sauc,
Ik rītus mūs aicinot darbā,
Pār Ventas ūdeņiem trauc.

Ar sirenu izejot ielās,
Mēs zinām, rīts skaistāks vēl būs.
Jo visā Dzimtenē lielā
Uz darbu sauc sirenas mūs.

Jau mostas pilsēta mana,
Tai jāpaveic šodien vēl daudz.
Tā sirenu sadzird kā zvanu,
Kas laimei un rītdienai trauc.

Dzied „Vulkana” sirena skarbā,
Kā dziesma pār Kuldīgu trauc.
Ik rītus tā aicina darbā
Un vairāk vēl paveikt mūs sauc.

J. UEPINŠ

Leišzemes krāsas

Zilas upes, zili sili,
Zvaigžņu ceļi mūžam zili,
Zila jūra, zili līni;
Kur tik zilus zvanus zini?

Zelta taka, zelta druva,
Zelta rūta sirdij tuva;
Zeltā kalti saules rati,
Zeltu bārsta duktes mati.

Trūkst vārdu

Kad jāsaka, ka mīlu tevi,
Arvienu pietrūkst īsto vārdu.
Tā nu jau ilgi moku sevi,
Kad jāsaka, ka mīlu tevi
Un ka man dzīvei prieku devi.
Tā klusēdams, sev mieru ārdi,
Bet, kad man jāteic — mīlu tevi,
Arvienu pietrūkst īsto vārdu.

Gaisma sirdī

Tik rokām tev pieskārs saule,
Bet sirdī, ko tumsa vēl sedza,
Tā pirmo dzirksteli dedza.

Kad sirdī tev ienāca saule,
Tur — kvēles pilns gunsurs jau bija,
Un gaisma pār citiem nu līja.

F. JAUNBELZĒJS

Mārite un Incis

Inci, Inci, mani klausī,
Zvirbulēnu neaiztiec,
Ja tu viņam mieru ļausi —
Rociņā man ķepu liec.

Ciemos nāksi — pienu došu,
Gaļu pasniegšu tev rīt,
Incīt, ej ar prātu možu
Pagrabā kur peles mīt.

Nerātnā Mārite

„Incītis, unna, re, kur man iekoda”, —
Mārite māmiņai rociņu rāda,
„Nu tu gan redzēsi, pienu vairs nedošu,
Pateikšu Krancim vēl, slikti tev ies.”

Māmiņai grūta ir tiesneša loma,
Kā tur viss bija, kurš vainīgs, kurš nē?
Rociņa vesela, nav pat ne skrambas,
Tikai no acīm asaras birst.

Izrādās tētis ir redzējis visu,
Taisnību māmiņai saka tūlīt:
„Incītis gulēja, nurrāja laisks,
Mārite uzmina viņam uz astes”.

Incītis piecēlās, saslēja ūsas,
Pastiepa dūsmīgs ķepu uz priekšu:
„Nedosi mieru man — vecam vīram!...
Te arī Mārites drosme bij galā.”

ARSTA PADOMS

Padomju dzemdniecības pamati

Mātes un bērna intereses aizsargā Padomju valdības likumi: grūtnieces tiek atbrīvotas no nakts darbiem, sākot ar 4. grūtniecības mēnesi, no virsdarbiem un smagiem fiziskiem darbiem, sākot ar 5. mēnesi, no komandējumiem ārpus pastāvīgās darba vietas bez viņas piekrišanas. Mātes zīdītājas tiek atbrīvotas no nakts darbiem, virsdarbiem. Pārejot grūtniecei uz atvieglinātiem darbiem, viņai jāsaņem iepriekšējā darba alga, vadoties no pēdējo 6 mēnešu izpēlnas. 1956. gada valdības dekrets pagarina pirmsdzemdību un pēcdzemdību dekretu līdz 112 dienām, bet pie dzemdībām ar sarežģījumiem (operācijas, asiņošanas, pēcdzemdību saslimšanas) līdz 126 dienām, t. i., uz 70 dienām pēc dzemdību perioda. Visi šie Padomju valdības dekreti nodrošina padomju sievietes—grūtnieces veselības stāvokļa uzlabošanu, mazina sarežģīto (patoloģisko) dzemdību skaitu, dzemdētāju un bērnu mirstību.

Viens no galvenajiem padomju veselības aizsardzības uzdevumiem ir sniegt kvalificētu medicīnisko palīdzību sievietei dzemdībās un izsargāt viņu no varbūtējām novirzēm no normalas grūtniecības.

Šo uzdevumu pilda sieviešu konsultācijas un dzemdību palīdzības iestādes (dzemdību nami, nodaļas, palātas). Sieviešu konsultācijas pamata uzdevums—ņemt uzskaitē katru grūtnieci noteikti pašā grūtniecības sākumā.

Agrā stāšanās uzskaitē sieviešu konsultācijā vajadzīga, lai:

1. Grūtniece sapemtu laikā pareizu padomu, lai pareizāk varētu noteikt grūtniecības laiku un lai savlaicīgi noteiktu grūtniecības novirzes no normas.

2. Apmeklējot konsultācijas, grūtniece „mātes skolā” iegūst specialas zināšanas par grūtniecības higiēnu, dzemdību gaitu, pēcdzemdību perio-

du un zīdaiņu kopšanas un ēdināšanas pamatus. Klausoties lekcijās, grūtniece tiek iepazīstināta ar dzemdību procesu, ar uzvedību dzemdību gaitā, viņa tiek atbrīvota no bailu sajūtas, t. i., tiek „psihoprofilaktiski” sagatavota dzemdībām. Viņa tiek apmācīta, kā pašai remdēt sāpes dzemdībās. Šī grūtnieču sagatavošana dzemdībām mūsu rajona konsultācijā notiek katru ceturtdienu plkst. 17.00, sākot ar 32. grūtniecības nedēļu.

3. Sieviešu konsultācijas veic pasākumus ginekoloģisko slimību profilaksei un to ārstēšanai. Šeit sevišķi svarīgi atzīmēt pasākumus pret dzemdes piedēkļu iekaisumiem, sterilitāti, veneriskām slimībām, trihomoniāzi u. c. slimībām (konsultācijas izved sanitari izglītojošu darbu par aborta kaitīgumu).

4. Sieviešu konsultācijas palīdz grūtniecēm un mātēm viņu tiesību saglabāšanā.

Dzemdniecības palīdzības iestādēs (dzemdību namos, kolchozu dzemdību namos, dzemdību nodaļās) sievietes dzemdē higieniskos apstākļos, tiek sniegta kvalificēta medicīniskā palīdzība pie grūtniecības patoloģijām, dzemdībās un pēc dzemdību periodā. Tā grūtniece E. gulēja dzemdību nodaļā līdz dzemdībām vairāk kā mēnesi ar aizdomām uz dvīņiem. Šīs aizdomas apstiprinājās; iestājoties dzemdībām, kuras bija sarežģītas, komplikācijas—viņa saņēma kvalificētu medicīnisko palīdzību, kas deva iespēju saglabāt dzīvību mātei un diviem mazuliem. Laimīgā māte ar abām meitām labā stāvoklī tika izrakstīta no mūsu dzemdību nodaļas. Tādu gadījumu ir daudz.

Dzemdību namos lielu vērtību pievērš zīdaiņu kopšanai, sevišķi vāji dzimušiem un neiznestiem. Tas viss mazina bērnu mirstību. Pašlaik mūsu dzemdību nodaļā gul vairāk neiznesto, kuri piedzima ar svaru 1,7—1,8 kg. Tagad viņiem jau ir 1,5 mēneši.

Ie. Vāteris,
dzemdību—ginekoloģiskās nodaļas vadītāja

MICHAILS ŠOLOCHOVS

CILVEKA LIKTENIS

(S T Ā S T S)

(8. turpinājums)

Bet viņš skatās uzmanīgi un saka: „Tu kaut iekod pirms nāves”. Es viņam uz to atbildu: „Es pēc pirmās glāzes neuzkožu”. Viņš ieļoj otru, pasniedz man. Izdzeru arī otru un atkal uzkožu neaiztiek, izturos vēl drošsirdīgāk, domāju: „Kaut piedzeršos pirms tam, kad jāiet sētā atvadīties no dzīves”. Komandants augsti pacēla savas galvas uzacis un jautā: „Kāpēc tad tu neuzkod, krievu lva? Nekautrējies!” Bet es viņam esmu: „Piedodiet, herr komendant, es arī pēc otrās glāzes neesmu pieradis uzkost”. Piepūta viņš vaļus, nosprauslājās, bet pēc tam kā sāka smieties un caur smiekliem kaut ko ātri sāka vāciski, redzams, tulko manus vārdus draugiem. Tie arī iesmejas, pavirzija krēslus, pagriež purnus uz manu pusī un jau, skatos, kaut kā savādāk raugās mani. Tā kā mikstāk.

Komandants man ieļoj trešo glā-

zi, bet pašam rokas trīs no smiekliem. Šo glāzi es izdzeru mazliet malcinām, nokodu mazu gabaliņu maizes, atlikušo noliku uz galda. Iegribējās man parādīt viņiem, nolādētiem, ka, kaut arī es mirstu badā, bet aizritēs ar viņu kumosu netaisos, ka man ir sava, krievu cieņa un lepnums, un ka viņi mani par lošu nav pārvērtuši, kā arī nepūlēti.

Pēc tam komandants kļuva nopietnāks, sakārtoja sev uz krūtīm divus dzelzs krustus, iznāca galdā priekšā bez ieroča un saka: „Lūk, ko, Sokolov, tu—ists krievu karavīrs. Tu esi drošsirdīgs karavīrs. Es—arī karavīrs un cīņu cīnīgus pretinieks. Šaut tevī nešausu. Pie tam šodien mūsu varonīgais karaspēks izgājis pie Volgas un pīnīgi ieņēmis Stalingradu. Tas mums ir liels prieks, un tāpēc es tev augstlīdzīgu dāvinu dzīvību. Ej savā blokā, bet tas tev par drošsirdību”, — un pasniedz man no galdā nelielu maizes klaipu un spēka gabalu.

Svētdien, 19. maijā Ivandes 7-gadīgas skolas stadionā notika plaši sporta svētki. Volejbolā, vieglatlētikā un šaušanā sacentās 96 jaunieši no 4 cīmiem.

Ļoti sīvas cīņas notika volejbolā. Finālā sacentās Edoles un Kursas ciemu vīriešu komandas. Labāk veicās ēdolniekiem un viņi izcīnīja pilnīgu uzvaru. Sīvēlēm finālā arī tikās Edoles un Kursas ciema komandas, bet šeit uzvarēja Kursas ciema volejbolistes.

Interesanta cīņa risinājās vieglatlētikā. Tika uzrādīti vairāki labi rezultāti. 100 m skrējienā uzvarēja H. Aleksandroviča (Kursas ciems) ar rezultātu 13,7 sekundes. Vīriešiem šajā distancē, uzrādot III sporta klases rezultātu, pirmo un otro vietu ieguva G. Dimīters (Edoles ciems) un L. Kinems (Kursas ciems). 400 m skrējienā sīvēlēm ar 1 minūti 16,5 sekundes uzvarēja A. Osīna (Edoles ciems). Grūtājā 1500 m skrējienā ar redzamu pārsvaru—4 minūtes 30,7 sekundes uzvarēja J. Rundāns (Abavas ciems). Lodes grūšanā vislabāk veicās A. Miltovičai (Abavas ciems). Viņas grūtā lode nokrita uz atzīmes 8,40 m. Vīriešiem ar 11,30 m pirmās bija L. Kinems (Kursas ciems). Ļoti labi rezultāti vīriešiem un sīvēlēm bija augstlēkšanā. Vīriešiem ar III sporta klases rezultātu 1,60

m uzvarēja G. Dimīters, arī sīvēlēm pirmās vietas ieguvēja H. Aleksandroviča sasniedza III sporta klases rezultātu—1,30 m. G. Dimīters ieguva pirmo vietu arī tāllēkšanā, uzrādot III sporta klases rezultātu—6,23 m. Sīvēlēm šajā disciplīnā uzvarēja R. Apsīna (Kursas ciems) ar rezultātu 4,86 m.

Šaušanā startēja 4 kolchozu un Ivandes 7-gadīgas skolas komandas. Vislabāk veicās kolchoza „Latvijas strēlnieks” komanda. Viņa sasāva 490 punktus no iespējamajiem 600. Otrā vietā palika kolchoza „Cīņa” komanda, bet trešajā—Mičurina vārdā nosauktā kolchoza komanda. Individuāli visu pirmo triju vietu ieguvēji vīrieši uzrādīja III sporta klases atbilstošus rezultātus. Pirmo vietu ar 92 punktiem ieguva G. Klava (Mičurina vārdā nosauktais kolchozs), otrajā vietā ar 91 punktu palika K. Koriņņuks (Ivandes skola), bet trešajā—J. Katkovskis (kolchozs „Sarkanā zvaigzne”) ar 90 punktiem. Sīvēlēm pirmo vietu ar 81 punktu ieguva A. Sproģe (kolchozs „Latvijas strēlnieks”).

Komandu vērtējumā pirmo vietu izcīnīja Edoles komanda, tikai par vienu punktu no uzvarētāja atpalika Kursas ciema komanda. A. Adamsons

Sporta svētki Ivandē

Kuldīgas zonā labākā 1 septiņgadīgās skolas komanda

21. maijā Kuldīgas 1 vidusskolas sporta laukumā parādē notājās Kuldīgas pilsētas zonas pionieru-skolēnu spartakiādes dalībnieki, lai pēc tam sacensības nokaldrātu divas labākās komandas, kas piedalīsies rajona pionieru-skolēnu spartakiādē. Sacensības notika trīs vecuma grupās un tajās piedalījās četras pilsētas skolu komandas.

Sacensības izvērtās ļoti spraigas un daudzās disciplīnās jaunie sportisti uzrādīja labus rezultātus. Vecākās grupas dalībnieci—Kuldīgas II 7-gadīgās skolas pārstāve Rasma Žukovska sasniedza III sporta klases rezultātu augstlēkšanā, pārvarot 1,30 m augstumu. 17-gadīgās skolas skolnieks Imants Tīrums vecākajā grupā izcīnīja trīs uzvaras. 60 m viņš noskrēja 7,5 sek., augstlēkšanā velca 1,40 m, bet lodī aizgrūda 13,80 m.

Arī vidējā grupā 1 vidusskolas skolniece Spodra Riekstiņa izcīnīja trīs uzvaras: 60 m veicot 8,7 sek., tāllēkšanā—4,25 m, bet granātas mešanā—37,90 m. Labu

rezultātu granātas mešanā sasniedza arī Māris Palms (1 vidusskola)—49,33 m.

Jaunākajā grupā Lidiņa Zake (1 vidusskola) 40 m noskrēja 6,2 sek., bet tāllēkšanā 17-gadīgās skolas skolniece Remerta aizlēca 3,42 m tālumā.

Bez vieglatlētikas sacensībām notika arī bumbu spēles pa vecumu grupām. Interesantākā sacensība notika rokas bumbas spēlē starp 17-gadīgās un 1 vidusskolas komandām vecākajā grupā. Uzvaru izcīnīja 17-gadīgās skolas komanda.

Jaunākajā un vecākajā grupā kopvērtējumā uzvarēja 17-gadīgās skolas komandas, bet vidējā grupā—1 vidusskolas komanda.

Visu sacensību kopvērtējumā 1. vietu izcīnīja 17-gadīgās skolas komanda (fiziskās audzināšanas skolotājs Vilce). Otrajā vietā palika 1 vidusskolas komanda (fiziskās audzināšanas skolotājs Kramzaks).

V. Ezis

saka ar tulku palīdzību: „Kas armijā vai pirms kara strādājis par šoferi—soli uz priekšu”. Iznācām mēs septiņi cilvēki, bijušie šoferi. Iedeva mums novalkātus spēcēterus, zem apšardzības nosūtīja uz Potsdamas pilsētu. Atbraucām tur, un mūs visus izšķīra. Mani nozīmēja strādāt „Todtā”—bija vāciešiem tāda bodele ceļu un aizsardzības aizsargbūvju celtniecībai.

Vadāju „Opel-admirāļa” vācietī-inženieri armijas majora pakāpē. Och, tas nu gan bija resns fašists! Mazīns, resnvēderains, vlenāds platumā un garumā un pēc pusē apaļš kā dūšīgs sloviskīš.

Priekšpusē viņam vīrs franča apkakles trīs zodi karājas un mugurpusē kaklā trīs pamatīgas krunkas. Viņš, tā es aprēķināju, ne mazāk, kā trīs pudī tīru tauku. Iet un elso kā lokomotīve, bet kad sēdās rīt—tik tur! Cauru dienu, gadās kožā un konjaku no blaškes ievēl. Reizēm arī man no viņa kaut kas atkrita: ceļā apstāties, uzgrīzīs desu, sieru, uzkož un iedzer; kad labā omā, arī man kumosu pamet kā sunim. Rokā nekad nedevis, nē, uzskatīja to par pazemojošu. Tomēr kā arī nebūtu, bet ar nometni nevar salīdzināt, un pakāpeniski sāku līdzināties cilvēkam, pamazitiņām, bet tomēr sāku atkopties.

(Turpinājums sekos)

Tiesas chronika

6. maijā milicijas darbinieki aizturēja kādu pilsoni, to ieraudzīja Arnolds Jankovskis. Viņš, būdams iereibušā stāvoklī, centās palīdzēt ne vismilicim, bet gan aizturētajai personai. Vispirms Jankovskis nolamāja necenzētiem vārdiem milicijas darbinieku, bet kad viņš uz to nereaģēja, tad Jankovskis satvēra to aizrokām, ļaudams aizturētam aizbēgt.

Par šādu huliganisku rīcību tautas tiesa sodīja Arnoldu Jankovski ar 10 diennaktīm aresta ar tiesībām nodarbināt fiziskā darbā.

Tāpat 10 diennaktis jau otro reizi arestā „izpelnījās” Voldemars Terps.

Viņš, būdams iereibis, 4. maijā naktī dauzījās pie kādas mājas durvīm. Kad pilsonis Kalnšteina atvēra tās, tad Terps draudēja piekaut. Vēlāk viņš izrāva koridora durvis no virām un nosvieda pakāpnēm.

8 diennaktis izpelnījies aresta Gunars Rūmnieks. Viņš 8. maijā, būdams iereibis, tirgus laukumā iekāpa kādā automašīnā un gribēja „pavizināties”. Kad automašīnas šoferis lūdza viņu izkāpt, pēdējais sāka lamāties necenzētiem vārdiem un uzbruka šoferim ar atslēgām.

Sudrabkalnu ciema „Anļkos” dzīvojošais pilsonis Krišs Millers bez brigadiers atļaujas iejūdza kolchoza „Brīvais ceļš” zirgu un gribēja bravkt ciemos. Kad brigadiere lika zirgu izjūgt, Millers nolamāja viņu necenzētiem vārdiem un vairākas reizes iesita. Tautas tiesa K. Milleru sodīja ar 8 diennaktīm aresta.

Andrejs Mitenbergs iereibis Ždanova vārdā nosauktā kolchozā liellopu fermā „Vīdnieki” uzsāka strīdu ar pilsoni Freimani, kā arī nolamāja necenzētiem vārdiem. Ar lamāšanos Mitenbergs vēl nesamierinājās un vairākas reizes iesita Freimanei pa galvu.

Par huliganisko rīcību tautas tiesa Mitenbergam piesprieda 10 diennaktis aresta.

18 gadus vecais Uldis Doniņš 17. maijā, braucot ar automašīnu pa Ventspils ceļu, meta ar kūdras gabaliem pilsoni Emilijai Šneiderai, kura gāja pa ceļu.

Liekas, ka tautas tiesas spriedums—4 diennaktis aresta—viņam būs laba mācība.

R. Dekterovs,
milicijas seržants

Aizrādījums

Pilsētas skolās mācības septiņgadīgajiem bērniem sāksies šā gada 29. maijā pulksten 10—Kuldīgas pirmā vidusskola—Ventspils ielā № 26, Kuldīgas pirmā 7-gadīgā skola—Rīgas ielā № 19, Kuldīgas otrā 7-gadīgā skola—Sarkanarmijas ielā № 62. Ieršanās obligāta.

Redaktora v. E. Adamsons